
Prázdniny za trest

Petra Langová

„Jsi vzhůru?“

Než jsem na tátovo nesmělé zaklepaní stihla jakkoliv reagovat, už stál mezi dveřmi. No, takhle by to teda vážně nešlo. Dramaticky jsem zívla a promnula si slepené oči. „Kolik je hodin?“

„Skoro osm. Jdu jenom zkontrolovat, jestli žiješ. Od včerejšího odpoledne ses neukázala, čekali jsme na tebe s večerí a...“ Rozpačitě si odkašlal. „Mimo chodem, volala máma. Prý jí nezvedáš mobil. Ani jsi nedala vědět, žeš v pořádku dorazila.“

„Copak ono jí to zajímá?“ odfrkla jsem. „Byla štěstím bez sebe, že se mě může hned první den prázdnin zbavit, aby měla volnej bejvák pro toho svýho novýho *boyfrienda*!“

„Jistě. A nepustila tě s Nelou k moři.“

„A nepustila mě s Nelou k moři! Tohle jí nikdy v životě neodpustím. Nikdy! Klidně jí to vyříd, jestli chceš!“

Žalostně si povzdechl. „Vždyť já chápu, že to není lehká situace, Aničko. Pro tebe, ani pro nás s mámou. Večer si spolu sedneme a dáme řeč, souhlasíš? Musím teď letět do práce, připravil jsem ti snídani a –“

„Takhle brzo?“ žasla jsem. „Hospoda přece otvírá až v deset.“

„Ovšem jídlo se samo neuvaří,“ poučil mě tónem šéfkuchaře světově proslulého podniku, ověnčeného nejmíň dvěma michelinskými hvězdami. „Dneska čekáme pořádný frmol, venku je konečně hezky, uvidíš, že se k nám návštěvníci jen pohnou! Což mi připomíná – kdyby ti tu třeba bylo smutno a chtěla sis vydělat pár kaček, s radostí uvítáme tvoji pomoc za barem. Na poslední chvíli nám odřekl brigádník, takže nebýt Šimona a jeho kamarádky Viktorie, zůstali bychom tam s Nadou –“

„To víš, že jo, celá nakřivo!“ ujistila jsem ho s protaženou pusou. „Mám už na dnešek jiný plány.“

Sice mě zrovna teď nenapadal ani jeden jediný, ale radši se k smrti unudím, než jim tady dělat vola!

Teprve v okamžiku, kdy za ním zaklaply dveře, mi s hrůzou došlo, že jsem se nestihla zeptat na tu úplně základní, životně důležitou věc.

Prošmejdila jsem celý pokoj, nakukovala do šuplíků, hrabala se ve starých letácích, které lákaly na jakýsi dávno odehraný koncert pod širým nebem, ochutnávku staročeských pokrmů, rytířský turnaj a *romantické chvíle u sklenky vína s úchvatným výhledem na majestátní hradby Lansberku, k návštěvě Vás srdečně zve personál Hospůdky V podhradí*, blablbla, ale heslo na wi-fi nikde! O ten směšně malý příděl dat, co mám každý měsíc k dispozici, jsem přišla během včerejšího čtyřhodinového chatování s Nel, jedinou normální osobou na tomhle podělaném světě. Takže jsem teď, jak se zdá, totálně v loji.

Dala jsem si dlouhou osvěžující koupel a ještě mokrá, zachumlaná do županu s roztomilými obrázky chipmánek, který to se mnou táhne už pátý rok a já se ho pořád nedokážu vzdát, vyrazila na průzkum terénu.

Kuchyní se linulo opojné aroma kávy a míchaných vajíček, stůl se prohýbal pod tíhou všelijakých dobrot a můj žaludek mě hlasitým kručením informoval, že jsem už skoro čtyřadvacet hodin nejedla. Vrhla jsem se na tu baštu jako smyslů zbavená, obložila si dva křupavé rohlíky bohatou vrstvou sýra, šunky a tence nakrájených plátků okurek, s rozkoší se do jednoho z nich zakousla a...

„Tak co? Chutná?“

Sousto mi uvízlo v koláčové dírci. Nekontrolovaně jsem se rozkašlala a vytřeštila usazené oči na Šimona, opřeného o futra dveří. Měl vlhké vlasy a voněl sprchovým gelem.

„Jestlipak víš, že se po bílým pečivu tloustne? Bejt sebou, neriskoval bych.“

Chtěla jsem něco odpovědět, ale pořád ještě se mi nedostávalo dechu, natož slov.

„A mimochodem, tohle jídlo chystala moje máma, kterou přece z celého srdce nesnášíš! Fakt bys dokázala klesnout tak hluboko, abys pozřela něco od ní? Come on, baby!“

Přistoupil ke mně a s vítězoslavným šklebem si nalil kafe.

„Hele, nejsi nějaká červená? Ty se asi stydíš, vid’? Za ten ušmudlanej hadr, co máš na sobě? Nebo snad za to, že si ve svém věku ani nezvládneš sama udělat

snídani? Že tě musí obskakovat sluhové, ctěná hraběnko? Však vydrž, ono se to poddá!“

Nacpal si do pusy hrst obilných kuliček s čokoládou, líbezně se na mě uculil a zmizel. Dřív než jsem stihla jakž takž popadnout dech a dospět k jednoznačnému závěru, že většího kreténa jsem namouduši v životě nepotkala, rozdrnčel se bytem zvonek. S vypětím sil jsem se dobelhala ke dveřím, odemkla – a užasle civěla do tváře holky, která by mohla z fleku konkurovat všem těm rachitickým topmodelkám, co jsou jich plné titulní strany časopisů.

„Ahoj.“ Zdálo se, že i ji poněkud vyvedla z míry přítomnost někoho, kdo je navlečený v županu plném vyzubených veverek. „A ty tady jako děláš co?“

„Já tady jako bydlím,“ pokusila jsem se o kamarádský úsměv. „Přijela jsem za tátou, on –“

„Ach tak! Ty jsi Andula, že jo?“ Napjaté svaly v jejím obličejí konečně povolily. „Šimonova ségra! Můžeš mi ho zavolat, prosím tě? Byli jsme spolu domluvený, že –“

„Moment. Jaká ségra...?“ Ten nápad mi bleskl hlavou úplně zničehonic, vlastně ani nevím, kde se tam tak najednou vzal. „To si mě asi s někým pleteš. Já totiž... ehm, my dva se Šimonem... ale víš co? Ať ti to radši řekne sám. Zrovna jsme se sprchovali, tak musíš chvilíčku... Hej, lásko?“ zatrylokovala jsem možná až přehnaně koketním hlasem tam někam do útroby bytu. „Hledá tě nějaká slečna! Prej spolu máte schůzku. Že tys na ni zapomněl?“

A pak už to šlo všechno jako po másle. Její hysterický úprk. Zběsilé pleskání Šimonových bosých chodidel o studenou dlažbu na chodbě. Nepřičetný výraz v jeho obličejí.

„Zuzano! Ježíšmarja, Zuzano, stůj! Nevšímej si těch keců, vždyt ona je úplně mimo...“

Dohonil ji kousek od zahradní branky.

„No tak počkej přece! Tohle je hroznej nesmysl. Copak nechápeš, že se nás jenom snaží vyprovokovat?“

„Aha! A čím konkrétně?“

Stála jsem mezi dveřmi a napínala uši, co to šlo, aby mi z jejich něhou protkaného dialogu neuteklo ani jediné slovo.

„Chceš mi snad tvrdit, že lže? Že ses s ní nesprchoval? A proč seš teda celej mokrej? Fakt si o mně myslíš, že...“

Víc už jsem bohužel neslyšela. Zuřivě štěkající Carmen mezi ně vpadla jako velká voda a celé to úchvatné představení skončilo dřív, než stihlo pořádně začít.

„Ať na mě neskáče, krucinál! Odveď si tu zatracenou bestii! Tohle už je opravdu vrchol!“ zařvala ještě, on něco odpověděl, ona zhnuseně setřásla jeho ruce ze svých ramenou a během příští vteřiny se po ní slehla zem. Chvilí tam jen tak stál a civěl někam do ztracena, pak ke mně pomalu otočil hlavu. Kdyby uměl pohled zabíjet, jsem v tu ránu mrtvá.

„Můžeš mi říct, kdy se z tebe stala takováhle kráva?“ otázal se překvapivě klidným hlasem. „Doufám, že sis to aspoň užila. A ty se přestaň gebit jako pitomec, myslíš, že tě nevidím? Běžte do háje, obě dvě!“ Rozčileně mávl rukou, a než jsem se nadála, byl pryč. Teprve v ten okamžik mi došlo, že tady nejsem sama.

„Hustý!“ vysekla mi poklonu rozesmátá brunetka, hovící si na schodech před hospodou. „Dobře jsi ji sejmula, krasavici! Chudák Šimon bude mít co dělat, aby si to u ní vyžehlil. No jasně, tebe taky chválím, Carmen, to víš, že jo,“ zapitvořila se na čokla, který ji samou láskou div nepovalil na zem, a vlepila mu mlaskavou pusou. „Mimochodem, skvělejší ohoz!“

Bezděky jsem si utáhla pásek županu a snažila se nedat najevo, jak trapně se před ní cítím. Pochopila to nejspíš ihned, protože znovu vyprskla smíchy. „Buď v klidu, já mám švihlý lidi ráda! Co tam pořád tak stojíš?“ Odstrčila tu lísající se chlupatou kouli stranou, aby mi udělala místo vedle sebe. „Viky, těší mě.“

Už teď jsem ji zbožňovala. Sálala z ní pohoda, jakou jsem nezažila fakt hodně dlouho, v očích jí tancovalo nejmíň tisíc čertů a tou svou roztomilou bezprostředností mi připomněla Nel. Vděčně jsem stiskla její ruku. „Anna. Takže... ty tady pracuješ?“

„Jenom taková menší přátelská výpomoc,“ pohodila hlavou. „Znám Šimona už od základky, léto co léto dře v týhle putyce jak soumar, tak jsem si holt řekla, že ho trochu podpořím. Baví mě to, jsme fajn parta. Makám za barem, snažím se bejt tvýmu tátovi užitečná v kuchyni, občas sedím v kase a prodávám vstupenky na hrad, což je celkem nuda, ale aspoň se tam můžu v klidu učit text *Princezny*. Jsem hlavní vypravěčka, víš? To je skoro nejdůležitější role!“

„Hlavní vypravěčka?“ nechápala jsem. „Ty hraješ ochotnický divadlo? Neříkej, že v tom vašem zapadákově něco takovýho vůbec existuje!“

Teatrálně si přitiskla dlaň na pusu, aby demonstrovala své bezbřehé zděšení. „Ježkovy voči! Máš kliku, že tě neslyší pan režisér! Copak on ti ještě nikdo neprozradil, jakou výpravnou, vtipnou, naprosto boží hru tady chystáme? Vždyť je to největší kulturní událost týhle sezóny! Totiž, abych byla přesná – *jediná* kulturní událost týhle sezóny, ale nepitvejme se v detailech, že jo. Znáš příběh o Johance z Lansberku? Tý nešťastný holce, co chovala kočky a měla se vdávat za –“

„– mladého knížete Jana Kristiána, dědice krumlovského panství?“ Tu slavnou story jsem slyšela už tolikrát, že bych ji mohla vyprávět klidně i ze spaní. „Ona se ale zbláznila do démonického rytíře Huberta, který přivandroval odněkud z Bavor, a postavila si hlavu, že nechce za muže nikoho než jeho. No a v den svatby...“

„... ji ten hajzl pustil k vodě. Ze samýho zoufalství skočila z věže a zabila se. Chápeš, jak může bejt někdo tak stupidní, aby páchal sebevraždu kvůli chlapovi?“ zatukala si na čelo. „Chudák Jan Kristián si mohl oči vyplakat. V touze pomstít svoji velkou lásku vyzval Huberta na souboj, mimochodem absolutně úžasnej souboj, počkej, až uvidíš, jak se naši kluci dokážou ohánět mečem! A naštěstí se mu ho povedlo zapíchnout, parchanta. Jenže od té doby bloudí rytířův duch noc co noc po hradu a straší tam. Hele, netlem se, ono je to fakticky dokázaný! Pár lidí už ho zahlídlo a údajně to nebyl moc příjemnej zážitek.“

„Ty těm povídačkám věříš? To snad ne, Viky!“ řehkala jsem se na celé kolo. „Takovej nesmysl! Celá ta směšná historka o Temným rytířovi funguje maximálně jako lákadlo pro návštěvníky hradu. Pár dobrodruhů se občas hecne a vyrazí to tam omrknout za tmy, a jestli ho někdo z nich opravdu potkal, musel mít už totálně pod kulichem.“

„A tohle víš odkud, ty chytrá? Pokud je mi známo, nebyla jsi tady nejmíň sedm let! Nemáš ani šajn, co všechno se od té doby odehrálo v naší zapadlý, děsivejma legendama opředený vísel!“

„No...? To by mě teda vážně zajímalo.“

Bezradně rozhodila rukama. „Co chceš hergot slyšet? Fajn, tak nic! Vůbec nic. Snad krom toho, že cvičíme tu hru o kočičí princezně. Ale až ji uvidíš, spadne ti brada, na to vem jed! Človče, Annie, teď mě tak napadá...“ Zadu-maně svraštila obočí. „Vždyť ty jsi celá ona. Skutečná panna Johanka! Vlasy bychom museli trochu upravit, odmyslet si tak tři čtyři kila, sorry, nic ve zlým, ale řekla bych, že to bude v pohodě! Holka, co ji měla hrát, se minulej

měsíc vysekala na mašině a nejmíň do září je nepoužitelná. Teď to zkusíme s Léňou z pokladny, ale škoda mluvit. Začínáme z toho bejt docela nervózní, protože jde fakt o hodně. V srpnu se tady na nádvoří koná velká soutěž amatérských souborů, a kdybychom snad nějakým zázrakem vyhráli, můžeme postoupit do celostátního finále, chápeš? No tak už se sakra vymáčkni! Jdeš do toho s náma?“

Zírala jsem na ni jako opařená. „Moment. Ty mi nabízíš roli Johanky ve vašem představení...?“

Rozpačitě trhla rameny. „Já ti vlastně nemám až tak úplně co nabízet. O těchhle věcech rozhoduje Šimon, ale když mu povím, že o to stojíš –“

„Šimon?“ Už jen při vyslovení toho jména mi po těle naskočila husí kůže. „Co s tím má společného zrovna Šimon?“

Vykulila oči. „Jak to, co? Vždyť on to celý napsal! A zrežiroval. A sám sebe obsadil do role Temného rytíře, což byl přímo geniální nápad, protože když dojde na ten závěrečný souboj mezi ním a Kristiánem –“

„Tak jo, zadrž.“ Útrpně jsem si povzdechla. „Touhle informací jsi měla začít a ušetřily bychom si spoustu času! V žádným případě se mnou nepočítej, Viky. Já totiž... nemám s divadlem ani tu nejmenší zkušenost.“

„No a? To skoro nikdo z nás. A divila by ses, jak jsme všichni dobrý!“

„Navíc jsi říkala, že Johanka byla panna, což já už nějakou dobu nejsem. Nedovedla bych se do ní pořádně vžít...“

„Houby s voctem,“ plácla mě rozverně do stehna. „Co my můžeme vědět, kolikrát ji ten chlívák Temnej rytíř měl? Kristián taky není žádný kníže z Eggenbergu, a jak je ve své roli přesvědčivej, panečku!“

„Kristián? To má bejt zase kdo?“

„No, kdo. Prostě... náš Kris,“ odušila s tajuplným úsměvem. „Hlavní průvodce tady na hradě. Bezva kamarád. Jeden z největších sympatáků, co jsem kdy poznala. A fantastickéj šermíř. Vsad se, že z něj budeš nadšená! Upřímně, kdybych neměla Benyho, svýho kluka, možná bych si taky dala říct. Ta role je mu psaná vyloženě na tělo, on –“

„Myslíš role Jana Kristiána? Kristiánovi?“ protočila jsem panenky. „Fakt děsně nápaditý! Začínám se na tu vaši soutěž těšit čím dál víc. Ráda vám budu tleskat z první řady, koupím ti třeba i kytku, když na to přijde, ale proboha, nechtěj po mně, abych vám tam šaškovala na pódiu s nějakým...“

Kroky mířící k nám jsem zaregistrovala příliš pozdě. Vlastně bych je dost možná neslyšela vůbec, nebýt Carmen, která se s radostným štěkotem vrhla přichozímu v ústrety.

„Čau, Kristiáne,“ mávla na něj Viky potěšeně. „Nebudeš tomu věřit, ale zrovna tě tady drbeme!“

Nestihla jsem nijak zareagovat. Nestihla jsem si sednout aspoň trochu způsobněji. A už vůbec jsem nestihla zkontrolovat neposedný výstřih svého županu, takže první pohled, který se mu naskytl, když došel do naší těsné blízkosti, musel stát za to.

„Tohle je Annie, Standova dcera. Přijela si k nám trochu odpočinout od toho hnusného velkoměstského ruchu, vid' že jo?“ dloubala mě do žeber a zahihňala se. „Nemohla se dočkat, až tě pozná! Co myslíš, je podobná Johance? Snažím se ji přesvědčit, aby zkusila vzít tu roli, všichni přece víme, že s Lenkou to žádná výhra není... Hej, co se děje? Proč furt mlčíš? No tak, Annie, aspoň ty něco řekni! Vnímáte mě vůbec?“

Nikdy jsem o podobných věcech kdovíjak nepřemýšlela. O tom, jestli jsou to všechno jenom ubohá kliše, tyhle srdcervoucí filmové scény, kdy se *jejich pohledy prvně setkají*. Vždycky u toho hraje hudba. Šíleně dojemná, jak jinak. A ti dva na sebe civí, neschopní jediného pohybu, jediného slova, tvář jim zalívá ruměncem a oni stydlivě klopí zrak, šokováni náhlým poznáním, že právě našli osudovou lásku svého života... Hm, co dodat. Můj vlastní milostný scénář se tomuhle přeslazenému kýči nepodobal ani v nejmenším. Narychlo smluvené rande přes Messenger. S Patrikem, tajným idolem snad všech holek z Karlínského gymnasia. Kino, ve kterém hráli jakousi divnou, k uzoufání nudnou akční komedii. Naprosto tragický zbytek večera v disko klubu Rodeo, kde se do mě bez úspěchu pokoušel nalít fířana Baileys. A potom... sex na zadním sedadle promrzlé dodávky, půjčené ani nevím od koho. Zhruba třiminutový, upocený, mnohem bolestivější, než jak jsem si ho představovala. No a dál nic. O dva dny později jsem na něj natrefila ve školní jídelně. Držel se za ruku s Justýnou Bendovou, největší štětkou od nás ze třídy. Dala už prý skoro každému, kdo si o to řekl, včetně profesora Ledeckého, našeho tělocvikáře! I když nejsem až takový omezenec, abych věřila všem klepům, co se ke mně donesou, tenhle mě přinejmenším zaujal. Jenže co naplat, moje slavná *first love* byla tím okamžikem definitivně v hajzlu. A já si tenkrát slíbila, že s romantickým sněním o princích na bílém koni jednou provždycky končím.

No tak proč mi najednou buší srdce až v krku, když se na toho cizího kluka dívám? Proč jsem celá rudá a nedokážu se ani pohnout? A proč on ze mě pořád nespouští oči...?

„Moc rád tě poznávám, Annie.“

Fakt řekl přesně tohle. *Moc rád tě poznávám, Annie!* Jako z nějakého románu od Jane Austenové! Skoro jsem čekala, že se u toho ukloní a políbí mi ruku. Zčervenala jsem ještě víc a Viky se div neudusila smíchy.

„S váma je teda legrace, vy dva! Tak si tu pěkně cukrujte, nenechte se rušit, já mizím do rachoty.“ Vstala, zručným pohybem si upravila číšnickou zástěrku s logem jakéhosi místního pivovaru, lišácky na mě mrkla a zmizela ve dveřích hospody.

Ticho, které mezi námi zavládlo, by se dalo doslova krájet. Přemýšlela jsem, jestli se cítí stejně hloupě jako já. Musím tu situaci nějak zachránit, ne tady jenom dřepět v tom svém odpudivém, napůl rozhaleném županu s infantilními obrázky, zírat na něj a mlčet jako pařez! Na něco se ho zeptám. Ale na co...? Viky se zmínila, že je skvělý šermíř. A že provází turisty po hradě. Témat k hovoru je přece taková spousta, stačí si jen vybrat!

„Ehm... Kristiáne?“

V očích mu zajiskřilo. „Ano?“

„Nevíš náhodou, jaký tu maj heslo na wifinu?“

Uf. To snad ne, tohleto!!! Zahanbeně jsem se kousla do rtu, ale už bylo pozdě. Zjevnou radost, kterou jsem ještě před pár vteřinami viděla v jeho obličejí, vystřídalo jasné zklamání. Možná si právě uvědomil, s jakým imbecilem má tu čest.

„Šimon2000,“ kuňkl rozpačitě. „S malým š.“

„No jasně. Že mě to hned nenapadlo!“ plácla jsem další kravinu a měla sto chutí zahrabat se samým studem někam hluboko pod zem. On pokrčil rameny, zamumlal cosi o tom, že už musí jít, a těsně předtím, než s tichoučkým „ahoj“ zmizel z mého zorného úhlu a nejspíš i z mého života, naposledy se usmál. Tak smutně, až mě zabořilo na plicích.

Zbytek dne jsem strávila u sebe v pokoji, s očima přišpendlenýma na displej mobilu. Když už nic jiného, aspoň konečně znám to pitomé heslo. Jediná pozitivní věc na mém totálně zpackaném seznámení s někým, kdo je tak... o kom musím pořád... koho bych opravdu ráda... Doprčic. Doprčic!

Projela jsem Facebook, na kterém se za dobu mojí nepřítomnosti udála ohromná spousta nových věcí. Nel nasdílela první fotky z Kalábrie. Na jedné se koupe v moři, na další pózuje s jakýmsi rozesmátým týpkem. Úchvatný pohled na zátoku v Capo Vaticano, roztomilý kostelík, silueta rybářské lodi, rýsující se na obzoru v zapadajícím slunci. Tak strašně moc jsem se tam těšila!

Messenger mi hlásil šest nepřečtených zpráv. Kamarádky ze sídliště chtěly vědět, jak se mám. Nel zajímalo, jestli ještě žiju, když jsem se jí od včerejší noci neozvala. Spolužák Honza posílal hromadnou pozvánku na jakýsi mejdan. Poslední osobou, která toužila po komunikaci se mnou, byla Justýna Bendová. WTF?

„Tak koukám, že ti ta Itálie nakonec neklapla. Smůla, co? Prej trčíš u svýho táty v nějakým vidlákově na konci světa. Tě teda upřímně lituju.“

Krev se mi prudce nahrnula do hlavy. Co si ta mrcha o sobě vůbec myslí? S odpovědí jsem neváhala ani vteřinu.

„Náhodou je to tu mnohem lepší, než jsem čekala! Bydlíme jenom pár metrů od absolutně kouzelnýho hradu Lansberk. Říká se mu taky Kočičí hrad, možná jsi už o něm slyšela. Tátova přítelkyně tady má hospodu, takže víš jak – skvělý jídlo, romantika, a skoro denně se tu konají super pařby!“

Klikla jsem na ikonku pro odeslání a v duchu se modlila, aby si mou informaci nechtěla hned aktivně ověřovat na Googlu. Už z první fotky, která by tam na ni vykoukla, by bylo víc než patrné, že tahle ruina má do *absolutně kouzelného hradu* skutečně daleko. Co mě to jenom napadlo, vyžvanit jí název?

Mobil se rozcinkal zhruba po dvou minutách.

„No nekecej! Tak z tebe je teď hradní paní, jo?“ Rozchechtaný smajlík, kterému střikají z očí slzy smíchu. *„A co kluci? Asi jeden venkovskej balík vedle druhýho, vid'. Fuj, to by nebylo nic pro mě!“*

Ani teď jsem nemusela dlouho přemýšlet, co odepíšu.

„Tak jasně, pár venkovských balíků se tu najde, ale většina kluků je bezva. Hlavně jeden... úplně dokonalej, krásnej, chytřej... co ti mám povídat. Tohle bych v Itálii určitě nezažila!“

Věděla jsem, že se chytne. Tentokrát to netrvalo ani půl minuty.

„To jako fakt?! On někdo takovej ještě existuje? Dělej, prahnu po detailech! Jméno, věk, jak jste spolu daleko?“

Tady jsem se na okamžik zarazila. Totiž... chtěla jsem se zarazit. Vážně! Moje prsty však byly rychlejší než můj mozek.

„*Jmenuje se Kristián. Bude mu devatenáct a zítra spolu máme druhý rande. Zatím proběhla jenom líbačka a tak, ale je to na nejlepší cestě! Škoda, že ho neznáš, hned bys pochopila, proč jsem z něj tak hotová...*“
A šup, tři srdíčka. Ať ta šaškárna stojí za to!

Na tohle už asi neměla co říct. Zelené světýlko u její fotky zhaslo.

Eurofie, která se v tu chvíli rozlila celým mým tělem, byla nepopsatelná. Natáhla jsem se na postel, zavřela oči a vychutnávala si svůj velký triumf. Příjemný hlas moderátorky, doléhající ke mně z rádia, právě oznamoval, že nás za okamžik čeká písnička od Maroon 5.

Tak teda jo, jde se na to!

Pevně jsem sepjala ruce. Jestli ten song, co začne hrát, bude, řekněme... *Girls like you*, všechno se mi splní. Úplně všechno, co jsem té káče dneska napsala! Kristián se do mě zamiluje. Pozve mě na rande, budeme tancovat a líbat se, třeba zrovna u téhle písničky, budeme po sobě šíleně toužit a... Prosím tě, osude, z celého srdce tě prosím! Teď se na mě přece nevykašleš, vid', že ne?

„*Spent twenty four hours, I need more hours with you,*“ odpověděl mi osud podmanivým tenorem Adama Levina. „*You spent the weekend, getting even, ooh-ooh,*“ znělo pokojem jako ta nejslavnostnější fanfára, jakou jsem kdy slyšela.

Vyskočila jsem na nohy a začala hopsat po posteli jako šílená. Jupí, ono to vážně vyšlo! Budeme spolu! *Kristián a já budeme spolu!!!*

Ale jo, vždyť ten život umí být vlastně někdy celkem fajn. Dokonce i v takové díře, jako je Malšov.